

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **T. B.**, zastoupena JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2014, č. j. OAM-360/ZA-ZA15-ZA15-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2014, č. j. 2 Az 38/2014 - 12,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), rozhodnuto o nepřipustnosti její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dále podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany a podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, rozhodnuto, že příslušným státem je Maďarská republika. Součástí žaloby byl návrh na přiznání odkladného účinku. O tomto návrhu rozhodl městský soud v záhlaví specifikovaným usnesením tak, že odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí žalovaného nepřiznal.

[2] Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) blanketní kasační stížnost, současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[3] Kasační stížnost je nepřipustná a Nejvyšší správní soud ji jako takovou odmítl.

[4] Důvody nepřípustnosti kasační stížnosti jsou upraveny v § 104 s. ř. s. Podle odst. 3 písm. c) tohoto ustanovení je nepřípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné.

[5] Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 - 172, publikovaném pod č. 507/2005 Sb. NSS, uzavřel, že rozhodnutí o odkladném účinku žaloby je rozhodnutím, které je podle své povahy dočasné. V citovaném rozhodnutí zdejší soud uvedl, že „[p]řiznáním odkladného účinku žalobě se pozastavují účinky napadeného rozhodnutí správního orgánu do skončení řízení před soudem (§ 73 odst. 3 s. ř. s.). V tomto smyslu jde o stejný důsledek, který s sebou přináší aplikace § 38 odst. 4 s. ř. s., o předběžném opatření, jenž zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným. Obdobně i toto usnesení lze i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 4 s. ř. s.), ukáže-li se v průběhu řízení, že pro jeho přiznání nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly. Rozhodnutí o odkladném účinku žalobě jako procesní institut je zcela nepochybně svou povahou rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání; není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona. (...) Dočasnou povahu má i rozhodnutí, jímž byl (...) návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut. Zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé“ (obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2006, č. j. 4 Azs 339/2005 - 51, ze dne 4. 5. 2006, č. j. 6 As 21/2006 - 66, ze dne 28. 6. 2007, č. j. 7 Afs 218/2006 - 103, nebo ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 58/2009 - 58).

[6] Výše citované rozhodnutí bylo podpořeno rovněž usnesením Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. III. ÚS 156/2005, v němž Ústavní soud konstatoval, že „[r]ozhodnutím dočasným je nepochybně i rozhodnutí, kterým soud rozhoduje o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, a to bez ohledu na to, zda soud podanému návrhu vyhověl či nikoli. Rozhodnutí krajského soudu, kterým byl zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, nijak neovlivňuje průběh samotného řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Pokud by této žalobě bylo vyhověno a meritorní správní rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno, lze se postupem, který je upraven v zákoně č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů, domáhat náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím.“

[7] Uvedená judikatura je plně aplikovatelná i na posuzovaný případ. Kasační stížnost je nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s., neboť směřuje proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nepřísluší hodnotit věcnou správnost napadeného usnesení; krajský soud bude pokračovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného.

[8] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[9] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2015

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu